

צד חייו האחר

הישרדות

זה מה שיציל אותך –
הרגלים הארכות שלך,
הרגלים הארכות והדקות שלך.
הן לא דומות לרגלים שלי בכלל.
ברחי

ארוחת עשר

הזכרון חוזר עמום ומדמדם –
בגן התחיל הזמן של ארוחת העשר
ובשקית שלי שנת תפוז הדם.

עכשו אני איני זוכרת מה קדם
למה, לשבנו על כסאות ולא בעשב.
הזכרון חוזר עמום ומדמדם –

הילדים נגדי. אני איני נגדם.
גם אם בכיתי לא נראיתי ככועסת
ובשקית שלי שנת תפוז הדם.

תמיד נתנו לי כן פרות, ללא בגדם,
והם נטפו עסיס דמעות עשוי מעצב.
הזכרון חוזר עמום ומדמדם –

העלפון חלף בי כמו עפעף נרדם –
היה שם ראש פצוע בעסה נמאסת.
ובשקית שלי שנת תפוז הדם.

לא בא אל פי עסיס הפרי המגרדם.
שוכב תפוז הדם בעריסת העשב.
הזכרון חוזר עמום ומדמדם
ובשקית שלי שנת תפוז הדם.

פינגווין מדברי

קיץ 2018

זה פינגווין מדברי, לא אנפת הלילה.
זה פינגווין מדברי על שפת ברכת כפר
ביאליק, כבר שלשה ימים הוא שם, הלילה
אמרו. היה אוקטובר והיה לי קר.

זה פינגווין מדברי. שלשה ימים חלפו
מאז שסבתך עזבה את העולם.
זה פינגווין מדברי. הסתו אינו קפוא
אבל הוא מדברי. וסבתך, עולה

מתוך דקת המות, פינגווין מדברי
שלחה אל הברכה באמצע הכפר.
לא אנפת הלילה, פינגווין מדברי.
כמעט נגמר אוקטובר והיה לי קר.

מול סבתך המטה לבדך עמדת.
ברגע שהיית צריכה שאחבקה,
עמדת לבדך מול מסכת המות.
את הדקה הזאת אין דרך לרכך.

כשזרם החיים נקרש לשעוה,
רציתי לחבק בכל גופי את דפק
לבך ולעטף אותך באהבה.
כשנפיש סבתך חצתה את קו האפק,

רכנת מעל גופה בהעזבו מנפש.
בינות לרהיטי ילדות הגוף קפא.
לבך הלם בתוך גופך כמו חמר נפץ
ופינגווין מדברי פרש אז את כנפיו.

באמצע הרחוב היה לך מתג.
לחצת עליו כל פעם שיצאת
עמק ממטתי ספוגת המתק
אל הרחוב המסנור, אל צד

חיך האחר, חזרת אל צד
חיך המואר, הפוטוגני.
מתוך החשך של חדרי יצאת,
עמק עמק מן המקום שאין לי

בו שום הבדל בין נפש ובין גוף.
עזבת בבית אחת את כל הגוף.
עזבת בבית אחת את כל הנפש.

הפרת את השבועה של החבוק.
נעצת סכה בשד ובקבוק
והחלב נשפך כמו חמר נפץ.